

Sygn. akt V KK 575/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **W. M.**

skazanego z art. 157 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 24 listopada 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ś.

z dnia 9 września 2020 r., sygn. akt VI K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia środka
karnego (pkt VIII) i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Ś. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ś., wyrokiem z 9 września 2020 r., skazał W. M. na karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przestępstw: z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; z art. 190 § 1 k.k.; z art. 157 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. oraz orzekł środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego J. K.

na odległość nie mniejszą niż 100 m (art. 41a § 1 k.k.), nawiązkę i obowiązek naprawienia szkody. Od wyroku pierwszoinstancyjnego apelację wywiódł prokurator Prokuratury Rejonowej w Ś. (zaskarżył wyrok w części, w której orzeczono środek karny). Podczas rozprawy odwoławczej, która odbyła się w dniu 28 lipca 2021 r., Sąd Okręgowy w Ś. pozostawił apelację bez rozpoznania, ponieważ termin do złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku został niezasadnie przywrócony.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o środku karnym wniósł na korzyść skazanego Prokurator Generalny w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, to jest art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., i zażądał uchylenia wyroku pierwszoinstancyjnego w zaskarżonej części i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co implikowało rozpoznanie jej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Analiza sprawy potwierdziła zasadność wniosku sformułowanego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Zgodnie bowiem z treścią art. 43 § 1 k.k., o ile ustawa nie stanowi inaczej, zakaz wymieniony w art. 39 pkt 2b k.k. orzeka się w latach od roku do 15 lat; wyjątkiem jest sytuacja, o której mowa w art. 41a § 3 k.k. (w myśl tego ostatniego przepisu sąd może orzec dożywotnio zakaz zbliżania się do określonych osób w razie wymierzenia skazanemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności). Niewątpliwie orzekając zakaz zbliżania się skazanego do J.K., Sąd Rejonowy zaniechał określenia czasu trwania wymierzonego środka karnego, co zresztą sam ujawnił w uzasadnieniu na k. 343. Stwierdzenie tego braku potwierdziło zasadność wykazanego w kasacji uchybienia, polegającego na tym, że w wyroku pierwszoinstancyjnym - po pierwsze, pominięto przepis art. 43 § 1 k.k., którego zastosowanie w zaistniałym układzie procesowym było obligatoryjne (W. M. za popełnienie czynu zabronionego z art. 157 § 2 k.k. wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności), a po drugie, wbrew ustawie orzeczono bezterminowo środek z art. 39 pkt 2b k.k. W tej sytuacji należało uznać, że wyrok obarczony został rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą prawa wskazanego w

kasacji, albowiem w sposób nieuprawniony ukształtowano niekorzystną dla skazanego sytuację, w której czas stosowania zakazu pozostawał nieznany, a według konsekwentnie prezentowanej przez Sąd Najwyższy linii orzeczniczej brak ten nie mógł być konwalidowany w ramach postępowania wykonawczego na podstawie art. 13 § 1 k.k.w. (zob. wyr. SN z: 14 października 2014 r.; III KK 124/14; 30 marca 2015 r., II KK 75/15; 15 listopada 2017 r., IV KK 284 /17).

Orzekając ponownie co do środka karnego, Sąd Rejonowy będzie zobowiązany zastosować art. 43 § 1 k.k. i określić termin wykonania orzeczenia w tym zakresie.

Dla porządku należało dodać, że zgodnie z art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny może wnieść nadzwyczajny środek zaskarżenia od każdego prawomocnego orzeczenia sądu kończącego postępowania, co oznaczało, że pozostawienie bez rozpoznania apelacji oskarżyciela publicznego nie blokowało wniesienia kasacji szczególnej na korzyść skazanego.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł na posiedzeniu bez udziału stron jak w części dyspozytywnej wyroku (art. 537 § 2 k.p.k.).